

אין לסמוך למעשה ללא שאלת חכם

עץ נחמד למשפט

העלון לעידוד משפט התורה יו"ל ע"י מכון האמת והשלום

תשפ"ה / גליון מס' 30 /

אשת איש שזנתה משד אם מותרת לבעלה

שאלה:

כי מפני זה התחילו בעיות בשלום בית בינה לבעלה, למרות שהוא אינו יודע מזה כלום.

והרב הנ"ל לאחר שעשה את מה שעשה לגרש את 'האיש' מהבית, בעקבות שראה את סיפרנו הקטן ע"ן נזומד על עימות הקודש שם ע"כ פנה אלינו ושאלנו בפיו האם האשה הזאת מותרת לבעלה, בהיות שבעלה כהן הרי אנוסה אסורה לכהן, ומה לי איש ומה לי רוח או שד.

תשובה:

עד עם דיברתי דבריי בדבר ה' זו הלכה ברצוני להיות דורש ללא שואל שלא יאות לעניות דעתי להשתמש בקבלה מעשית למעט מקרים של פיקוח נפש כמבואר בספר עין נזומד על עימות הקודש שם ע"כ, ותמורת השימוש בקלה מעשית כבודו היה צריך לכתוב לאשה קמיע ולייחד ייחודים בתוך הבית כדי לגרש את הרוח הנ"ל ולא לעשות פעולות, ועתה בס"ד נגיש לגופן של דברים.

דין זנות האוסר באשת איש: כתוב בתורה הקדושה בפרשת נשא פרק ה פסוק יג: "וְשָׁכַב אִישׁ אֶת־הַאִשָּׁה שְׁכֵבֶת זָרָה וְנָעַל מַעֲיָנִי אִשָּׁה וְנִסְתָּרָה וְהָיָא נִטְמָאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהָיָא לֹא נִתְפָּשָׁה", ולמדו חכמים בבבלי סוטה דף כו ע"א 'איש ולא קטן ושאינו איש', ואומרת הגמרא שזה בא למעט בהמה, שאין זנות לבהמה. [וכ"ה בגמרא בבלי יבמות דף נט ע"ב] נבעלת למי שאינו איש כשרה לכהונה".

והגמרא לומדת שאין זנות לבהמה ממה שכתוב בפרשת כי תצא פרק כג פסוק יט 'לא תביא אֶת־נֶפֶשׁ זָרָה וּמִחִיר קָלָב בֵּית ה' אֶלֶּהֶיךָ" נמצא שדוקא מחיר

שאלה נשאלתי על ידי הרב ר.מ על מעשה שאירע בארץ הקודש לפני מספר חודשים, ומפני שהדברים נוגעים לכמה יסודות בתורה הקדושה ראיתי לנכון לעלות את תשובתי ועשתונותיי בכתב.

והנה אשה אחת ושמה רחל [שם בדוי] זה כמה ימים חולמת חלום קבוע בו איש אחד מראהו נורא מאוד בא אליה לשכב עמה להיות אצלה. והחלום חזר על עצמו כבר יותר מעשר פעמים.

ויהי היום כאשר בעלה היה מחוץ לעיר, ורחל לבדה בחדרה, הופיע בעל החלומות לתוך חדרה, והאשה צעקה צעקה גדולה ומרה מרוב ההלם איך הצליח האיש הזה לפרוץ לביתה כאשר כל ילדיה [אשר חלקם מבוגרים] נמצאים בסלון הבית והדלת נעולה מבפנים.

וכאשר הגיעו הילדים לתוך חדרה האיש נעלם והיה כלא היה, האשה נבהלה מאוד ולקתה בחרדה עד שהיו חייבים להזמין הצלה לטפל בה.

למחרת בלילה שוב חזר 'האיש' לתוך חדרה והפעם הוא הקדים את צעקת האשה ואמר שהוא איננו איש, והוא רוח ושמו אינו יכול לגלות לה כעת, אמנם צריך לומר לה שבגלגול קודם הם היו איש ואשה ונפשו קשורה בנפשה ועל כן לאחר שבא עליה מספר פעמים בחלום בייחוד רוחות ברצונו לבוא אליה גם בהקיץ.

והאשה עתה טוענת שהמקרה הזה חזר על עצמו כמה וכמה פעמים אמנם היא הייתה אנוסה ולא רצתה. ואיש בבית לא ידע בשכבה ובקומה והיא שתקה זה כמה חודשים.

ועתה האשה הגיעה לרב ר.מ. כדי שיעשה פעולה בקבלה מעשית לגרש את 'האיש' הנ"ל מהחיים שלה

שחטא כלפי חברו ומת הולך עם עשרה בני אדם לקברו ומבקש מחילה, ומזה הוכיחו שכן הנשבע בחלום צריך עשרה בני אדם לבקש עליו רחמים. ולענין דומה כעוכלא לדנא שהרי שם חטא כלפי חברו חטא של ממש בהקיץ ועבר איסור דאורייתא ועל כן צריך לבקש ממנו סליחה, שאם גופו מת ונקבר הרי נשמתו הלכה למרומים ועדיין צריך לבקש ממנה סליחה, אבל הנשבע בחלום עשה מעשה רק על ידי נשמתו ואולי הוא גם רק חלום שווא שבא על ידי שד כמבואר בבבלי ברכות נה ע"ב ואין צריך כלום.

מכל מקום לא מפני שאני מדמים נעשה מעשה וכבר פסק הרשב"א את הדין שיש לנהוג כהגאונים ולהתיר בפני עשרה, ונמצא שהנשבע בחלום יותר חמור מהנשבע בהקיץ, שאילו בהקיץ סגי בשלשה ואילו בחלום צריך עשרה. וכן פסק מרן ביו"ד סימן רי סעיף ב שמי שנדר בחלום יש לחוש להצריך עשרה בני אדם, והרמ"א שם היקל שאם אינו מוצא עשרה סגי בשלשה.

וכן נוהגים כל ישראל הלכה למעשה בהתרת נדרים שעושים לפני ראש השנה אומרים בנוסח המקובל 'אם קיבלתי עלי נזירות בין בחלום בין בהקיץ וכו', ומוכח שנהגו כהגאונים, וכן הש"ך ס"ק ה החמיר עוד יותר וכתב שאשה הנודרת בחלום אין הבעל יכול להפר מפני שדין נדר זה הוא כמו נידוי, נמצא למעשה שחומר בנדר בחלום מנודר בהקיץ [והוא פלא].

ומעתה לכאורה נמצא שאשה זאת שנבעלה בחלום תלוי דינה במחלוקת הר"ן והרשב"א, ויש לחוש לדברי הרשב"א כיון שכן נהגו. אלא שני"ל לחלק על פי דברי הש"ך שהבאתי לעיל שכתב שאין הבעל יכול להפר נדרי אשתו שנדרה בחלום מפני שדין נדר זה כמו נידוי. ועל כרחק שהבין הש"ך שאין לנדר זה דין נדר רגיל אלא הוא מעין חיוב שמטילים על האדם הזה מהשמים וכמו שכתב הר"ן לגבי נידוי שהוא שליחות מן השמים לנדות אותו, וה"ה כאן הוא כעין חיוב שמטילים על האשה הזאת מן השמים לקיים את הנדר ולכן אין בעלה יכול להפר שיכולים חייבים בכבודי.

ובזה מובנים היטב דברי הגאונים שהחמירו להצריך עשרה בני אדם להפר את הנדר, דלכאורה מהיכא תיתי לחדש דין זה שבתורה כתוב להיפך, דהרי מן התורה סגי בשלשה להפר וכאן צריך עשרה.

ועל כרחק שהבינו הגאונים שאין דין זה כנדר רגיל אלא הוא כעין נידוי וממילא צריך עשרה שיבטלו את מה שנעשה על ידי השמים.

וממילא לענין לאסור אשה על בעלה אין לחוש למה שנעשה בחלום שאין זה ענין לנידוי. ואע"פ שיש לומר שגם כאן מה שנעשה בחלום הוא כעין חיוב שמטילים עליה מן השמים להתגרש מפני שזינתה פעם אחרת או שמא היא אסורה לבעלה ואין אנו יודעים ולכן מן השמים גורמים לה לחלום חלום כזה,

כלב אסור להביא כקרבן אבל אתנן כלב, כגון שנתן אתנן כדי לבעול או להיבעל מכלב אין בזה איסור, ומכאן שאין זנות לבהמה.

והביאור בזה שאין זנות לבהמה אינו שהאיסור בזה הוא פחות ח"ו, ואדרבה, הרי אשת איש שזנתה דינה בחנק שהיא המיתה הקלה ביותר לשיטת רבנן, ואילו הנרבעת לבהמה דינה בסקילה כמבואר בבבלי סנהדרין נג ע"א. ועל כרחק שיש דין מיוחד בזנות ואין זה שייך לגודל או לחומר האיסור. וכעין זה מצאנו בשיטת הראב"ד בהלכות איסורי בי"ח ה"א וכו"ה דעת הרשב"א שמכל חייבי עשה ולאווין אין האשה נעשית זונה ואע"פ אסורה לכהונה, ש"מ שאין קשר בין זנות לחומר האיסור.

ומוכח מהסוגיא שענין זנות וענין להיאסר לבעל הם שני דברים נפרדים, דהיינו ממה שכתוב בתורה ושכב איש אותך לומדים שכל הנבעלת לקטן או למי שאינו איש אינה אסורה לבעלה, וחוצ' מזה יש ענין אחר שקשור לאיסורי כהונה לדין זנות שלומדים מהפסוק אתנן זונה ומחיר כלב שאין זנות לבהמה אע"פ שהוא איסור גדול אין היא בכלל זונה להיאסר לכהן.

ומעתה אע"פ שרק על אחת נשאלתי מ"מ על שתיים אפשר להשיב, שכן מוכח מהני"ל שדוקא מי שהוא איש אסור את האשה לבעלה והיינו אפילו לאשת ישראל שמותרת באונס, מ"מ אינה אסורה בזנות אפילו מרצון רק לאיש ולא לקטן או לבהמה. וכן אשת כהן שאסורה אפילו באונס מדין זונה או חללה אין זה שייך לבהמה.

ואם כן כיון שמוציאים מכלל זנות בהמה מפני שאינה בכלל איש, הוא הדין שהשדים והרוחין אינם בכלל זנות כיון שאינם איש.

זנות בחלום: והנה יש לחלק את השאלה הזאת לשני חלקים, שכן בתחילה הגיע הרוח הני"ל רק על ידי חלום ורק לאחר כמה פעמים שכבר בעל בחלום התחיל להגיע גם בהקיץ כאשר בעלה לא היה בבית וגם אז עשה מה שעשה עם האשה הלז.

והנה מה שנבעלה אשה זאת בחלום יש לעיין אם נאסרת על ידי זה על פי הגמרא בבלי נדרים דף ח ע"א "נידוהו בחלום - צריך י' בני אדם להתיר לו" וכן פסק השו"ע יו"ד סימן שלד סעיף לה שצריך התרה.

ואע"פ ששם כתב ח ע"ב כתב הר"ן שדוקא מי שנידוהו בחלום צריך התרה מפני שיש לומר שמן השמים נידוהו מה שאין כן מי שנדר או נשבע בחלום אין צריך התרה כיון שלא שייך טעם הני"ל. אמנם הרשב"א בשו"ת ח"א ס תרסח כתב בשם הגאונים שכל מי שנדר או נשבע בחלום צריך ללכת לפני עשרה ויתירוהו בחרטה כמי שנשבע בהקיץ, וסיים שכן יש לנהוג למעשה.

ואע"פ שלא זכיתי מפני עוונותי להבין את הראיה שהביאו שם הגאונים, והיא מבבלי יומא פו ע"ב שמי

נאמר שהתורה אסרה דוקא ביאת איש ולא ביאת מלאך אע"פ שהתלבש בגוף איש.

אמנם כל דברינו נכונים רק לגבי מלאכים או לגבי שדים שנבראו בערב שבת בין השמשות כמבואר בזהר בראשית, שאע"פ שהם פרים ורבים כבני אדם ואוכלים ושותים מ"מ אינם בגדר איש, אמנם המקרה דן הוא באחד שאמר שהוא היה איש והיה בעלה של האשה הזאת בגלגול קודם ונפשו קשורה אליה, ואם כן נמצא שהוא באמת איש אלא שעכשיו אינו בגוף בשר ודם אלא הוא רק רוח [והוא לבוש דק שיש לנשמה הרוחנית כמבואר בזהר בראשית ובדברי האריז"ל בכמה מקומות], וכן יש להסתפק בכל שאר הרוחות והטעם שהרי מבואר בבבלי סנהדרין קט ע"א שאנשי דור הפלגה שרצו לעשות מלחמה עם הקב"ה נעשו קופים רוחות שדים ולילין, וממילא נמצא שישנם שדים שבעיקרן הם בני אדם וכן ישנם רוחות שבעיקרן הם בני אדם, ובאלה לא מצאנו ראייה להתיר ביאתם כאשר התלבשו בגוף, שהם כן בכלל איש או לכל הפחות היו בכלל איש.

ונראה לי שיש להוכיח שגם במקרה כזה האשה מותרת, שהרי בסוטה כו ע"א מיעטו גם קטן מהמילה איש, והרי הגע בעצמך שקטן זה הוא פעם היה איש [בגלגול קודם] וגם הוא יהיה איש בקרוב ואע"פ כ התורה הוציאה אותו מכלל איש לענין לאסור בביאתו, ומעתה כ"ש הוא שמי שאינו עכשיו בין החיים אע"פ שהיה פעם איש וגם יהיה פעם אחרת [אם יתגלגל שוב] מכל מקום כיון שעתה אינו איש אין הוא אוסר בביאתו. וכעין דברינו מצאתי בשו"ת מהר"ם מלובלין ס' קטז, והעתיקו דבריו בבב"ש סימן ו ס"ק יז ובבאר היטב שם.

הבועל שידה: עוד ראיתי מביאים ראייה לזה מהירושלמי שבת פ"ק מעשה בחסיד אחד שהיה אומר 'אל תאמן בעצמך על יום זקנותך' ובאה שידה אחת ונדמתה לו כאשר וחטאה עמה והיה מצטער על זה מאוד מאוד וכאשר ראתה את הצער הגדול שגרמה לו חזרה אליו ואמרה שאין לו במה להצטער שכן היא שידה ואינה אשה ממש רק שרצתה שייאמר 'עד יום מותך' ולא 'עד יום זקנותך', ומעתה אם נאמר שיש איסור עריות בבא על השידה איזה תנחומים של הבל ניחמה אותו השידה, שהרי עדיין יש איסור בביאה, וכן הביא הברכי יוסף אה"ע ס' ו. אמנם לענ"ד אין מפה ראייה, שהרי וודאי תנחומים של הבל הם שאע"פ שאין בזה איסור זנות וערוה הרי איסור הוצאת ז"ל וודאי יש כיון שבא על השידה שמולידה רק שידין ומזיקין, ואדם הראשון יוכיח שהוליד מז"ל שלו רוחין לילין ושידין כמ"ש בעירובין יח ע"ב [וכל סבל שבסלו ישראל במצרים מגיע מזה כמבואר בדברי הרב בשער המצות שמות], וממילא היה צריך להצטער על זה הרבה מאוד מאוד כמבואר בזהר גודל האיסור של הוצאת ש"ז לבטלה, ועל כרחך שמה שאמרה לו הוא שאין לו להצטער היה מפני שהיא נסתה אותו בצורה יותר קשה ממה שהיו

לזה לא חיישינן כיון שיש לאשה הזאת חזקת כשרות אין להטיל ספק מפני חלומות [ובאשה חופשית צ"ע].

זנות מושד: אמנם כל הנ"ל הוא בחלק הראשון של המעשה שכל הבעילות היו בחלום, אמנם בחלק השני שבעילות היו בהקיץ כאשר בעלה לא היה בבית יש לעיין טובא.

חדא שכן מבואר בפרקי דרבי אליעזר פכ"ב על הפסוק 'ויראו בני האלהים את בנות האדם' 'רבי יהושע בן קרחה אומר המלאכים אש ליהטים, שנאמר [תהלים קד, ד] משרתיו אש להט. והאש בא בבעילה בבשר ודם ואינה שורפת את הגוף, אלא בשעה שנפלו מן השמים ממקום קדשתו, כהן וקומתו כבני אדם, ולבושן גוש עפר', הרי להדיא שכדי שמלאך יבוא בגוף אדם צריך שילבש את עצמו גוף עפר כגופות בני אדם, ואם כן הוא הדין כדי שרוח יבוא לעולם צריך שילבש את עצמו גוף עפר, וממילא שבעילותיו נחשבת לבעילות גוף לכל דבר, וכמו שהנפילים שהולידו ילדים על ידי שהתלבשו בגוף עפר, והוא הדין לענייננו. [ונכון לעיין בדברי הרב בעץ חיים שער נ פ"ח בענין השדים ותראה שיש לשדים גוף ממש]

ועוד ראייה לענין זה מדברי התוס' ב"מ פו ע"ב שהביאו מתנא דבי אליהו שהמלאכים אצל אברהם אבינו לא היה כמ"ד ש'נראים כאוכלים ושותים' אלא אוכלים שותים ממש. ומוכח מדבריהם שנעשה למלאכים גוף כבני אדם ואכלו ושתו ממש והיה להם לשון ושיניים וושט אצטומכא והליך עיכול וכו'.

ועוד ראייה גדולה מאוד נמצא בבבלי כתובות קג ע"א ובספר חסידים תתשכז שרבי היה מגיע לאחר מיתה ונראה לבני ביתו בבגדי חמודות ומוציא את בני ביתו בקידוש היום, ומזה לכאורה אפשר להוכיח שהיה בגדר איש שאל"כ איך הוציא את הרבים ידי חובה.

אלא שלגבי הראיה הראשונה יש לומר שאע"פ שיש להם גוף עפר עדיין הם נחשבים מלאכים ואינם בכלל איש, וממילא אע"פ שבעילתם הוא כבעילת אדם ויכולים להוליד אינם אוסרים אשה על בעלה. ואל תתמה על זה שכן מצאנו בשיטת ר"ת יומא פב ע"ב ועוד שאין ביאת גוי אוסר באשת איש, אע"פ שהם בוודאי בכלל איש וכמבואר בגמרא בסוטה כו ע"א שמקנאים על ידם [אע"פ שאינם בכלל אדם]. וכן לגבי שתי המקורות הנוספות יש לומר שאע"פ שנראו כאוכלים ושותים וכן הוציא רבי בני ביתו ידי חובה, אינם בגדר איש אלא הם נשמות קדושות מבני ישראל ויכולים להוציא ידי חובה מדין ערבות, וכן גם בהמות אוכלות ושותות ואינם אוסרות בבעילתם.

והוכחה לדברינו אלו מצאתי בדברי התרומת הדשן ס' קב שכתב שהסיבה שאשת אליהו הנביא הייתה מותרת אע"פ שלכאורה לא מת אלא נעלם ולכאורה יש לה דין עגונה, מ"מ היא מותרת מפני שהתורה אמרה אשת רעהו ולא אשת מלאך. ואם כן אף אנו

רוח של אדם חי שנכנס לתוך גופה של האשה [אלא ששם לא היה בא בדמות גוף רק בחלום].

עוד נכון להוסיף שכל הנ"ל הוא בהנחה שבאמת הרוח הזה היה בעלה בגלגול הקודם, ומסתמא האמת הוא שהיה זה שד או נשמה ערטילאי שדרך לשקר כדי למלאות תאוותם שהיו רודפים אחריה בעולם הזה, וכמבואר בדברי המקובלים שכן דרכן כסל למו. ועוד יש להוסיף שאולי היה זה שד גוי כמבואר בזהר שיש שדים גוים ולא יהודים [ומבואר בדברי המקובלים המאחרים שיש גם שדים ישמעאליים ונוצרים] ויש לצרף לזה דעת ר"ת שאין אשה נאסרת לבעלה אפילו ברצון בביאת גוי, אמנם לכהן אין נ"מ.

ועוד נכון להוסיף שאין האשה נאמנת לומר 'נבעלתי ברצון' להיאסר לבעלה כי חיישינן שמא עיניה נתנה באחר, אלא שכאן האשה הגיע לרב המקובל כדי להוציא ממנו את הרוח הזה ואז סיפרה את הסיפור, ויש לדמות זה לאשה שמודה דרך תשובה שיש אומרים שהיא נאמנת לומר שנבעלה, ובפרט אם בעלה מאמין לה. אמנם כאן אין צורך להיכנס לזה שכבר כתבנו לעיל שהיא מותרת לבעלה אפילו בעלה כהן שאין ביאת רוח אוסרת.

ולאחר כל זאת הראוני את דברי **הגאון משנה הלכות ח"ה סימן ריז** שהביא גם את דברי **הרדב"ז** שכתב שאין גוף השדים שהם מקבלים כדי להתלבש בעולם הזה כגוף בני אדם ממש ופסק הלכה למעשה שאין איסור באשה הנבעלת משד, וכן פסק הרב **קליין** שם ודחה את דברי הנחלת בנימין, ושמחתי שכיוונתי לדעת גדולים.

אמנם כמובן שיש להזהיר את האשה הזאת שלא תתרחצ לשד ההוא אם יחזור לביתה, ויש להסביר לה שלמרות שאין דבר זה אוסר להלכה מכל מקום הוא פוגע ומטמא את הנפש ויש להתרחק מכל מה שנוגע לשדים, ובפרט כאשר מדובר על דבר שהוא בעצם עבירה ואינו רצון השם יתברך.

שוב הראני אחד מגדולי החבורה שבשו"ת **מחנה חיים ח"ג ס' נה'** מביא שם מעשה נורא מאוד שהיה כעין זה שאשה נבעלה ברצון לשד במשך כמה שנים ובני אדם שהיו שם בסוף הרגוהו וכותב שם הרב שכל זה ראה חמיו בעיניו ממש.

העולה לדינא:

- א. אשה הנבעלת למי שאינו איש אינה אסורה לבעלה, אפילו ברצון.
- ב. לכן הנבעלת לשד, אפילו מהשדים שהיו לפני זה אנשים בגוף בשר, כמו אנשי דור הפלגה וכדומה, מותרת לבעלה.
- ג. והוא הדין הנבעלת לרוח, אע"פ שהוא נשמה מבני ישראל מכיון שעתה אין הוא בגדר איש אין הוא אוסר בביאתו.
- ד. גם אם היה בהקיץ בגוף מותרת כיון שאין גוף השדים והמלאכים דומה לגוף האדם, ואינו בגדר איש.

בנות האדם מנסות אותו ובדרכי הטבע לא היה לו ליפול, וע"ע. ואם כן אין ראייה לדין זה מכאן.

עוד ראייה הביא הגאון **חיד"א** לדין זה, והוא **בבלי גיטין דף סח ע"ב** שמלך השדים **אשמדאי** דחה את שלמה המלך ממלכותו ונדמה אליו והיה נזקק לכל נשות המלך כמבואר שם שאפילו את בת שבע תבעה, והנה לא מצאנו שנאסרו נשות שלמה מפני מעשה זה וע"כ מפני שאין ביאת שד אוסרת. אמנם לענ"ד אין מזה ראייה שכבר אמרו **בזבחים קג ע"ב** 'לא ראינו אינו ראייה' ואולי באמת נשותיו נאסרו עליו, וכן יש לחלק **שאשמדאי** לא היה אף פעם בגדר איש ועל כן אין ביאתו אוסרת ואין להביא מזה ראייה לנידון שלנו שמדובר ברוח של נשמה מבני ישראל.

דא עקא, אחרי כותבי זאת מצאתי בספר **נחלת בנימין מצוה סג** שכתב לדחות את דברי **המהר"ם מלובלין** ואוסר אשה בביאת שד, ונימוקו כפי מה שכתבנו לעיל, שכיון שכדי לבוא לעולם הזה צריכים השדים להתגשם ולקבל גוף עפר ממילא ביאת אוסרת כביאת איש.

והוכיח כן מדברי **התוס' סוטה כו ע"א** שהקשו שם לדעת רבא שיש זנות לבהמה מה בא הברייטא למעט במה שכתבה 'מי שאינו איש', ונשאר בקושיא. והרי למה לא תרצו התוס' שבא למעט שד או רוח, ומזה הוכיח הנחלת בנימין שעל כרחך שגם רוח ושד אוסרים בבעילתם.

ובאמת **שמהר"ם מלובלין** כתב שם לתרץ את קושיית התוס' שיש לחלק בין **זנות** לבין איסור כהונה [וכפי מה שהוכחנו לעיל מדברי הראב"ד והרשב"א] וממילא יש לומר שאף לרבא שס"ל שיש זנות לבהמה לעניין איסור כהונה מ"מ הפסוק בא למעט שאינה נאסרת לבעלה על ידי זה, מילתא דהוי הנבעלת באונס, שנאסרת לכהן ולא לבעלה ישראל. ובכל מקרה גם לדעת הנחלת בנימין דין זה יהיה תלוי במחלוקת ראשונים ואינו דין מוחלט, והוא בעצמו כתב שם שלא בא לפסוק הלכה למעשה.

דעת הרב יהודה פתייה: ולענ"ד יש להביא סמך ראייה לדין זה, והוא מדברי הגאון המקובל רבי יהודה פתייה בספרו **רוחות מספרות** [ובעיקרון הם דרושים על התורה, ושם בספר יחזקאל מספר כמה מעשים שהיו אצלו עם נשמות ודיבוקים], ושם מביא מעשה שהיה איש אחד שיצא לתרבות רעה ומת בעונו, ולאחר מכן הוא נכנס כדיבוק באחותו והיה מתעלל בה בלילות מפני היותו דבוק בזימה ובניאוף והיא הייתה מצטערת הרבה מאוד מזה שהייתה מרגישה שאיש זר מתעלל בה, ומבואר שם בדבריו שכל פעם שהיה עושה זה הייתה כל הטומאה חוזרת אליו כמקודם, ואע"פ שהיה הר"י פתייה מתקן אותו על ידי ייחודים וכוונות היה הוא חוזר וחוטא בלילה באחותו ואז היה מתטמא שוב.

והנה בכל הסיפור שם לא חשש הרבי יהודה פתייה לפסוק את הדין שאחותו תהיה אסורה לבעלה [דמוכח שם שהיית נשואה], ואע"פ שיש לומר שהיה בעלה ישראל ודינה כאנוסה ולא כרצון, מ"מ לא הוה שתיק מלבאר דין זה. וממה שלא כתב כלל בעניין זה משמע שפשוט לו שאין האשה נאסרת על ידי ביאת רוח, והיינו אע"פ שמדובר על

להארות, הערות ושאלות לעלון - 0527112768

בס"ד

ה. מכל מקום יש להתרחק מכל מה שנוגע לשדים וכוחות הטומאה ודבר זה בוודאי מטמא את הנפש.

ו. אין לעסוק בקבלה מעשית כדי להבריא שדים, ויש להעדיף לכתוב קמיע על ידי מקובל חכם וטהור. והאמת והשלום אהבו

